

3. LUKU

SOVITUKSEN VÄLITTÄJÄ ”AINOSYNTYINEN”

Kuka hän on? – Logos, (eräs) Jumala – Jehovan ainosyntyinen – Raamatun todistus – ”Hän, joka oli rikas” – ”Ennenkuin Aabraham syntyi, olin minä” – ”Ensimmäinen ja viimeinen” – Logos (”Sana”) tuli lihaksi – ei pukeutunut lihaan – Hän nöyryytti itsensä – Hän ”tuli köyhäksi meidän tähtemme” – Tämä todistus ei ole teeskentelyä – Jeesuksen käytös oli todellista – Pyhä, viaton, synnitön, syntisistä erotettu

”Yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä.” – 1 Tim. 2:5,6

MITÄ enemmän opimme antamaan arvoa sovitustyölle – sovittamisellemme Jumalan kanssa ja sille syntiuhrille, jonka kautta tämä sovinto on tehty mahdollisesti – sitä enemmän myös kunnioitamme häntä, jonka taivaallinen Isä on asettanut syntiemme sovituksiksi, ennalleenasettajaksemme ja elämänantajaksemme. Kun nyt teemme kysymyksen, ”Kuka on hän, tuo suuri, jota Isä on niin korkeasti kunnioittanut, ja joka Jumalan armosta on tullut meidän Lunastajaksemme ja Vapahtajaksemme?” ennen kaikkea on tärkeää, että täydellisesti käsitämme, ettemme itse tiedä mitään tästä asiasta emmekä voi tehdä mitään johtopäätöksiä, paitsi mitä Jumalan sana meille opettaa. Toiseksi tulee meidän heti tutkimisemme alussa muistaa, mitä apostoli sanoo tämän Välittäjän suuruudesta ja kunniaasta, mikä hänelle oikeudella kuuluu. Hän sanoo, ”Sentähden onkin Jumala hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että kaikkien polvien pitää notkistuman Jeesuksen nimeen.” On myös kirjoitettu, ”Että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niin kuin he kunnioittavat Isää.” – Fil. 2:9; Joh. 5:23

Kun nyt huolella tutkimme Raamattua saadaksemme nähdä mitä se sanoo ja mitä se ei sano Herrastamme Jeesuksesta, huomaamme, että kaikki sen todistukset hänestä ovat hyvin selviä, yhtäpitäviä ja tyydyttäviä. Tahdomme ensin luoda yleissilmäyksen siihen, mitä olemme huomanneet Raamatun opettavan hänestä, ja esitämme laajemmat todistukset vasta edempänä.

1) Lunastajamme oli olemassa henkiolentona ennen kuin hän tuli lihaksi ja asui ihmisten kesellä.

2) Jo silloin hän oli – kuten jälkeensäinkin – oikeudella tunnettu ”jumalana” eli mahtavana olentona. Koska hän oli enkelien päällikkö ja Isän lähin mies, hän oli tunnettu ylienkelinä (korkeimpana enkelinä eli lähettiläänä), jonka nimi Mikael merkitsee, ”Kuka on niin kuin Jumala” eli Jumalan edustaja.

3) Kun hän oli korkein kaikista Jumalan luoduista olennoista, hän oli myös ensimmäinen, Jumalan suoraan eli välittömästi luoma, ”Ainosyntyinen”, ja siten on hän Jehovan edustajana sekä hänen voimallaan ja hänen nimessään luonut kaikki mitä on – enkelit, ruhtinaskunnat ja vallat, samoin kuin kaikki maalliset luomukset.

4) Kun hän tuli lihaksi voidakseen lunastaa meidät, tämä ei suinkaan tapahtunut pakosta, vaan vapaasta tahdosta. Tämä oli seuraus siitä, että hän oli täydellisessä sopu-

soinnussa Isän kanssa ja toivoi alamaisuudessa suorittavansa kaiken hänen tahtonsa, jota hän oli oppinut rakastamaan ja kunnioittamaan sellaisena, joka sisälsi korkeimman oikeuden, viisauden ja rakkauden.

5) Tätä alentumista ihmisluonnon tasoon ei oltu aiottu iankaikkisesti kestäväksi. Sen tarkoitus tuli täytetyksi, kun Herramme inhimillisenä olentona oli antanut itsensä lunnaiksi eli vastaavaksi hinnaksi meidän edestämme. Tämän tähden hän ei olekaan ylösnoussut lihassa, vaan kuten apostoli sanoo, ”Tosin kuoletettu lihassa, mutta hengessä eläväksi tehty.” – 1 Piet. 3:18

6) Hänen ylösnousemuksensa ei ainoastaan palauttanut häntä takaisin henkiluontoon, vaan lisäksi hän sai osakseen vielä suuremman kunnian, ja sai Isältään, palkinnoksi uskollisuudestaan, osallisuuden jumalalliseen luontoon – osallisuuden korkeimmasta henkiluonnosta, ollen nyt kuolematon.

7) Tätä korkeata olentoa – Jehovan niin korkeasti korottamaa ja kunnioittamaa – tahdomme ilolla kunnioittaa, kumartaa ja palvella, koska hän on yhtä Isän kanssa sanoissa, töissä, aikomuksissa ja mielenlaadussa.

Raamatun todistukset Jumalan Pojasta

Tarkastelkaamme nyt niitä Raamatun todistuksia, jotka vahvistavat nämä seikat. Aloitamme Johanneksen evankeliumin ensimmäisestä luvusta. Tässä kutsutaan Herramme Jeesusta ennen hänen ihmiseksi tuloaan ”Sanaksi” (kreikk. ”Logos”): ”Alussa oli Logos.” Tohtori Alexander Clarke sanoo sanasta Logos: ”Tämä nimitys pitäisi jättää kääntämättä samasta syystä kuin nimet Jeesus ja Kristus jätetään kääntämättä. Niin kuin maailman Vapahtajan kaikki nimet kuvasivat hänen persoonansa, luonteensa tai työnsä ihania ominaisuuksia, myös nimitys Logos sopii erittäin hyvin häneen, koska se merkitsee sanaa, puhuttua sanaa, puhetta, kaunopuheliaisuutta, oppia, järkeä, älykkyyttä.” Ensimmäisessä kirjeessään apostoli Johannes käyttää taas samaa nimitystä Herrasta Jeesuksesta kutsuen häntä ”elämän Sanaksi”, eli ”elämän Logokseksi.” – 1 Joh. 1:1

Arvonimi ”Jumalan Sana” eli ”Jumalan Logos” sopii myös erittäin hyvin siihen tärkeään työhön eli virkaan nähden, mikä oli uskottu Mestarillemme ennen kuin hän tuli maailmaan. Logos oli taivaallisen Isämme suoranainen teko, eli välitön luomus. Kaikki seuraavat jumalallisen viisauden, voiman ja hyvyyden ilmaukset ovat tapahtuneet Logoksen kautta. Sanotaan, että eräät kuninkaat muinoin puhuivat alamaisilleen välimiesten kautta. Silloin kuningas istui piilossa verhon takana ja hänen ”sanansa” eli tulkkinsa seisoen verhon edessä julisti kansalle korkealla äänellä sen, mitä kuningas, jota kansa ei nähnyt, hiljaa saneli. Tällaista puhujaa kutsuttiin ”kuninkaan logokseksi.” Olkoonpa tämä kertomus totta tai ei, se antaa meille joka tapauksessa sattuvan kuvauksen siitä, miten sana ”Logos” käytetään Herramme ja Mestariimme yhteydessä ennen hänen ihmiseksi tuloaan sekä hänen erittäin suuren virkansa yhteydessä Isän edustajana, jonka Raamattu niin hyvin tässä kuin muissakin paikoissa osoittaa olleen hänen tehtävänsä.

Pantakoon merkille, että apostoli pyhän hengen vaikutuksesta kirjoittaa, ”Logos oli alussa [tuon yhden ainoan] Jumalan [ho theos] tykönä, ja Logos oli [eräs] Jumala [theos; mahtava].” Näin kuuluu kirjaimellinen käännös kreikankielisestä tekstistä, jossa määrää-

vä artikkeli ”ho” on Jumala-sanan edessä ensimmäisessä kohdassa, mutta ei toisessa. Tästä käy selville, että tarkoituksena on näyttää erotus Isä Jumalan ja Poika jumalan välillä tapauksessa, jossa lukija ilman tuota artikkelia jäisi hämmennykseen. Toisessa jakeessa on samoin määräävä artikkeli Jumala-sanan edellä. Oikea käänös kuuluu siis: ”Alussa oli Sana [Logos], ja Sana oli [tuon yhden ainoan] Jumalan [ho theos] tykönä, ja Sana oli [eräs mahtava] Jumala [theos]. Hän oli alussa [tuon yhden ainoan] Jumalan [ho theos] tykönä.” — Joh. 1:1,2

Mikä on se ”alku”, jota tässä tarkoitetaan. Sillä ei suinkaan tarkoiteta Jehovan, Isä Jumalan, alkua; hän on ”iankaikkisesta iankaikkiseen”, eikä hänellä koskaan ole ollut alkua. (Ps. 41:14; 90:2; 106:48) Mutta Jehovan työllä oli alkunsa, ja tässä tarkoitetaan sitä — luomisen alkua. Näin ymmärrettynä tämä paikka sanoo meille, että Herramme Jeesus, Logoksena ennen ihmiseksi tuloaan, oli Isän tykönä luomisen alussa. Tämän vahvistaa myös se henkeytetty selitys, että Logos itse oli ”Jumalan luomakunnan alku”, ja sitä samaa tahtoo apostolikin sanoa, kun hän vakuuttaa meille, ettei Herramme ole ainostaan ruumiin, seurakunnan, Pää ja ”kuolleista nousseiden esikoinen”, vaan myös kaiken luomakunnan alku — ”että hän kaikessa olisi ensimmäinen.” Apostoli sanoo hänestä, ”Hän on näkymätön Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa [kreikk. kaiken luomisen esikoinen], sillä hänessä luotiin kaikki, mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, näkyväiset ja näkymättömät, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttaan ja häneen; ja hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa.” (Kol. 1:15-18) Kuulkaamme myös Ainosyntyistä koskevaa ennustusta, joka ei selitä ainoastaan hänen tulevaa korottamistaan maallisten kuninkaiden kuninkaaksi, vaan joka kuvaa hänet jo Jehovan esikoisena sanoen, ”Minä teen hänet, esikoiseni, korkeammaksi kuin maan kuninkaat.” (Ps. 89:28, engl. Raamattu) Huomaa myös, että Herramme (viitaten omaan alkuperäänsä) selittää olevansa ”uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku.” — Ilm. 3:14

Käsitykseen Herramme korkeasta asemasta aina ensimmäisestä alusta alkaen hänen ollessaan esikoinen kaikista luoduista, ja ajatukseen, että hän oli kaikissa suhteissa taivaallisen Isän Logos eli sana, yhtyy seuraava jaekin: ”Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.” (Joh. 1:3) Kuinka suuren ajatuksen antavatkaan meille nämä Raamatun sanat Jumalan ainosyntyisen Pojan, Logoksen korkeudesta! Ja kun ensin voimme nähdä tämän hänen suuruutensa, saamme oikean käsityksen apostolin sanojen merkityksestä, kun hän sanoo Kristuksesta, ”Vaikka [hän] oli rikas, tuli hän teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte.” (2 Kor. 8:9) Tältä näkökannalta voimme nähdä, kuinka rikas hän oli kunniasa ja kirkkaudessa, josta hän itse mainitsee rukouksissaan sanoen, ”Isä, kirkasta sinä minut tykönäsi sillä kirkkaudella, joka minulla oli sinun tykönäsi, ennenkuin maailma olikaan.” (Joh. 17:5) Vaikka kaikki, mikä on yhteydessä jumalallisen lunastussuunnitelman kanssa, on ihmeellistä ja hämmästyttävää herättävää Jumalan rakkauden, armon ja myötätuntoisuuden ilmenemisessä langenneita ihmisiä kohtaan, kaikki on kuitenkin tältä kannalta katsottuna järkevää ja täydessä sopuossuudessa Jumalan luonteen ja lausuntojen kanssa.

Niillä, jotka väittävät, että Herrallamme Jeesuksella ei ollut minkäänlaista olemassaoloa ennen hänen syntymistään ihmislapsena Betlehemissä, on hyvin alhainen ajatus

Jumalan suunnitelmasta ihmiskunnan auttamiseksi; heille jäävät ilman merkitystä kaikki yllä mainitut ja toiset raamatunpaikat, jotka viittaavat siihen ihanaan asemaan, mikä Herrallamme oli Isän tykönä ennen kuin maailma olikaan, ja jotka puhuvat hänen suuresta alentumisestaan hänen ottaessaan vähän alhaisemman luonnon kuin mikä enkeleillä on ja sen tähden jätti oman luontonsa, joka oli korkeampi kuin enkeliluonto. Ne, jotka omaksuvat Raamatun käsityskannan, pääsevät vapaiksi kaikista järjettömistä ja petollisista ihmisten opeista, joiden kautta he aikoessaan kunnioittaa Poikaa ovat sivuuttaneet Jumalan sanan ja häväisseet Herran ja hänen apostoliensa sanan, joka selittää, että hän, Jeesus, on Jumalan Poika, ja että Isä on suurempi kuin hän. Miljoonat tällaisten petollisten oppien kannattajat ovat sen kautta sotkeutuneet kaikenlaisiin selvittämättömiin vaikeuksiin. Ainoastaan totuus on järkevää.

Että Herramme Jeesus oli Jumalan luomakunnan alku ja että hän sen tähden oli olemassa kauan ennen kuin hän tuli maailmaan ihmisenä, meidän Lunastajaksemme, sen vakuuttavat täydellisesti monet raamatunpaikat. Esimerkkinä esitämme seuraavaa: ”Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa.” (1 Joh. 4:9) Tässä sanotaan mitä varmimmin, että Jeesus oli Jumalan Poika ennen kuin hän tuli maailmaan, sekä että hän Jumalan Poikana sai määrätyn tehtävän toimittaakseen maailmassa. Pitää panna merkille, että Logosta niin tässä kuin monessa muussakin paikassa nimitetään Jumalan ”ainokaiseksi [ainosyntyiseksi] Pojaksi.” Perusta tälle nimitykselle on ajatus, että Logos on ainoa olento, minkä taivaallinen Isä suorastaan on luonut eli synnyttänyt, kun taas kaikki muut Jumalan pojat (enkelit samoin kuin ihmisetkin) ovat hänen välillisesti luomiaan, Logoksen kautta. Tästä näemme kuinka oikein ja totta on se, että hän on Jumalan ainosyntyinen Poika.

Toinen esimerkki: ”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi.” (Joh. 3:17) Tässä on jälleen hänen olemassaolonsa ennen hänen ihmiseksi tuloaan ilmaistu siinä, että hänet lähetettiin, ja hän sai sellaisen työn suorittaakseen. Ja nämä esitykset Logoksen suhteen ovat täydessä sopuossuudessa sen kertomuksen kanssa tästä asiasta, jonka evankelista meille esittää sanoessaan, ”Maailmassa hän oli, ja maailma on hänen kauttansa saanut syntynsä, ja maailma ei häntä tuntenut.” Ja taas: ”Ja Logos tuli lihaksi, ja asui meidän keskuudessamme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella [ainosyntyisellä] Pojalla on Isältä.” (Joh. 1:10,14) Myös Herramme omat todistukset hänen entisestä olemassaolostaan ovat vastaansanomattomia. Hän ei koskaan tunnustanut Joosefia isäkseen eikä koskaan tunnustanut maallista elämäänsä olemassaolonsa aluksi.

Sitä vastoin hän aina osoitti Jehovan Isäkseen. Muistakaamme hänen sanojaan, ”Kuinka sanotte sille, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: 'Sinä pilkkaat Jumalaa', sentähden että minä sanoin: 'Minä olen Jumalan Poika?'" (Joh. 10:36) Maalliselle äidilleen Marialle hän sanoi, ”Ettekö tietäneet, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni on?” (Luuk. 2:49) Opetuslapsilleen hän selitti, ”Minä olen tullut taivaasta.” (Joh. 6:38,51) Hänen aikanaan oli monta, jotka eivät uskoneet tätä, ja meidänkin päivinämmä on monta, jotka eivät tätä usko — mutta se pysyy kuitenkin totuutena. Muutamat hänen kuulijoistaan sanoivat, ”Eikö tämä ole Jeesus, Joosefin poika... Kuinka hän sitten

sanoo, ”Minä olen tullut alas taivaasta?” Ja muutamat hänen opetuslapsistaan sanoivat tämän kuullessaan, ”Tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?” Mutta kun Jeesus itsensä tiesi, että hänen opetuslapsensa napisivat siitä, ”sanoi hän heille: 'Loukkaako tämä teitä?' Mitä sitten, jos saatte nähdä Ihmisen pojan nousevan sinne, missä hän ennen oli?” Mutta siitä lähtien useat hänen opetuslapsistaan menivät pois, ”eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssansa”, koska hän väitti tulleensa taivaasta ja olleensa olemassa jo ennen kuin tuli ihmiseksi. — Joh. 6:60-66

Jälleen hän esitti saman totuuden farisealaisille sanoen, ”Minä tiedän, mistä minä olen tullut ja mihin minä menen”, ”minä olen ylhäältä”, ”minä en ole tästä maailmasta”, ”sillä minä olen Jumalasta [kreikk. Jumalan luota] lähtenyt ja tullut, en minä ole itsestäni tullut, vaan hän on lähettänyt minut”, ”minä tunnen hänet. Ja jos sanoisin, etten tunne häntä, niin minä olisin valhetteliija.” Silloin juutalaiset sanoivat hänelle: ”Oletko sinä suurempi kuin isämme Aabraham?” Jeesus vastasi: ”Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi.” (Aabraham näki Kristuksen päivän uskon silmällä uskomalla Jumalan lupaukseen Messiaan tulemisesta. Hän on voinut nähdä Kristuksen uhrikuoleman, joka esikuvattiin Iisakin, hänen ainoan poikansa, uhraamisessa; mutta joka tapauksessa hän näki Kristuksen tulevan kirkkauden päivän, tuhatvuotiskauden, ja kuinka silloin siunattaisiin luvatus siemenen kautta kaikki maailman sukukunnat. Ei siis ihme, että hän riemuitsi! Uskon silmällä hän näki taivaallisen kaupungin, uuden Jerusalemin, so. kirkastetun seurakunnan eli valtakuntaluokan; ja hän näki myös taivaallisen maan, tämän valtakunnan kautta siunatun maailman. — Hebr. 11:10,16; 12:22; 13:14)

”Niin juutalaiset sanoivat hänelle: Et ole vielä viidenkymmenen vuoden vanha, ja Aabrahamin olet nähnyt!” — olihan Aabraham ollut kuolleena 2000 vuotta. Jeesus sanoi heille: ”Totisesti, totisesti sanon teille: ennenkuin Aabraham syntyi, olen minä ollut.” — Joh. 8:14,23,42-58

Nämä sanat ovat selviä, eikä niitä voi ymmärtää väärin. Jeesus vakuuttaa, että hän oli olemassa ennen Aabrahamia. Eikä missään koko Raamatussa ole viittaustakaan siitä, että Ainosyntyisen elämä olisi milloinkaan ollut katkaistuna siitä ajasta lähtien, kun hän ”Jumalan luomakunnan alkuna” rupesi olemaan, aina siihen asti kun hän kuoli Golgatalalla, jolloin hänen olemassaolonsa katkesi kolmeksi päiväksi; sen jälkeen hänet herätettiin kuolleista ollakseen kuolematta enää koskaan, sillä kuolemalla ei enää ole mitään valtaa häneen nähden. (Room. 6:9) Logoksen syntyminen ihmiseksi, ”vähää vähemmäksi enkeleitä”, jotta hän voisi tulla ihmisen syntiuhriksi, ei suinkaan merkinnyt, että hänen henkiluontonsa, joka hänellä oli ennen ihmiseksi tuloaan, kuoli; se oli ainoastaan hänen elämänsä siirtämistä henkisestä elämäntasosta alempaan tasoon, ihmisluontoon. Herramme sanat, ”Ennenkuin Aabraham syntyi, olen minä ollut”, merkitsevät niin muodoin, ettei hänen olemassaolonsa ollut koskaan katkennut, ja osoittavat Jeesuksen, Jumalan Pojan lihassa, samaksi olennoksi kuin Logos, kaikkien luotujen esikoinen. Luonnollisesti niitä ei ollut monta, jotka kuultuaan Jeesuksen todistuksen olisivat ottaneet sen vastaan, eikä moni senkään jälkeen ole ottanut sitä vastaan. Ihmisillä näyttää olevan nurja taipumus hyljätä Herran sanan yksinkertaiset ja selvät todistukset, ja pitää mieluummin Herraamme joko langenneen ihmissuvun syntisenä jäsenenä tai oman

itsensä isänä. Ainoastaan nöyrät ovat valmiit sävyisyydellä vastaanottamaan istutetun sanan, joka voi tehdä meidät tosiviisaiksi, ja ainoastaan sellaisille on Jumalan todistuksen sana aiottukin. (Jes. 61:1; Jaak. 1:21) Niin kuin ne, jotka kuulivat Mestarin sanat, hylkäsivät hänen todistuksensa ja poimivat kiviä heittääkseen niillä häntä, myös meidänkin päivinämmä löytyy niitä, jotka kuultuaan totuuden hylkäävät sen ja ovat valmiit — kuvaannollisesti puhuen — kivittämään kaikki, jotka vastaanottavat ja opettavat Mestarin sanoja niiden puhtaassa yksinkertaisuudessaan. Ja nyt, niin kuin silloinkin, syynä on se, etteivät he tunne Isää eikä Poikaa niin kuin heidän tulisi tuntea heidät — sellaisina kuin he ilmoittavat itsensä.

Tähän soveltuvat tänäänkin Herramme sanat, ”Ei kukaan muu tunne Poikaa kuin Isä, eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa.” (Matt. 11:27) Maailma ei tuntenut häntä, ei tiennyt mitään hänen korkeasta alkuperästään eikä hänen syvästä alennuksestaan maailman tähden; ja kun muistamme kuinka pitkä aika todennäköisesti oli kulunut luoduista ensimmäisen, Herran, luomisen ja hänen ihmiseksi tulemisensa välillä, ja että hän koko tämän väliajan oli Isänsä luona ollen hänen ilonsa alituisesti ja riemuiten hänen kasvojensa edessä (Sananl. 8:30), silloin emme voi ihmetellä, että hän tunsu Isän siinä missä maailma ei, eikä hänen opetuslapsensakaan voineet tuntea häntä — niin kuin mekin opimme hänet tuntemaan hänen ilmestyksensä sanan ja ihmeellisen aikakausten suunnitelman paljastamisen kautta. Me kuulemme hänen jälleen selittävän, ”Vanhurskas Isä, maailma ei ole sinua tuntenut, mutta minä tunnen sinut.” — Joh. 17:25

Avain hänen ihmeelliseen tietoonsa taivaallisissa asioissa meillä on seuraavissa sanoissa: ”Joka on syntyisin maasta, se on maasta ja maasta on, mitä hän puhuu; hän, joka taivaasta tulee, on yli kaikkien. Ja mitä hän on nähnyt ja kuullut, sitä hän todistaa.” (Joh. 3:31,32) Ei siis ole ihme, että hänen vastustajansa kysyivät, ”Mistä hänellä on tämä viisaus?” (Matt. 13:54) Taivaallisten asioiden tuntemisen kautta sekä läheisen ja pitkällisen kanssakäymisen kautta Isän kanssa hän saavutti täydellisen luottamuksen Isän lupauksiin, mikä antoi hänelle voiman täydellisenä ihmisenä voittaa maailma, liha ja perkele sekä antaa otollinen uhri meidän syntiemme edestä. Niinpä oli profeetankin kautta jo edeltäpäin kirjoitettu: ”Tuntemuksensa kautta hän, minun vanhurskas palvelijani, vanhurskauttaa monet sälyttäen päällensä heidän pahat tekonsa.” — Jes. 53:11

Ainoastaan sellaiset, jotka nyt vaeltavat uskossa, Jumalan sanan valossa, voivat tuntea joko Isän tai Pojan, ja pitää selvästi ja oikein arvossa suurta sovitustyötä, minkä Isä ja Poika yhdessä täyttävät. Mutta ennen pitkää, kun seurakunnan valitseminen on tapahtunut, kun morsian, Karitsan vaimo, on yhdistetty Herransa kanssa kirkkaudessa, ja kun valtakunta on tullut, silloin täyttää Herran tunteminen koko maan. Silloin myös Logos, joka ennenkin Isänsä voimalla loi kaikki, käyttää sitä uudestaan, tällä kertaa Vapahtajana. Hän asettaa ennalleen ja tekee täydelliseksi kaikki ne, jotka saatuaan edun tulla tuntemaan hänet suostuvat ja taipuvat hänen vanhurskaksiin vaatimuksiinsa, ja niin osoittautuu Herramme voima, hänen ollessaan Jehovan edustajana, lopullisesti yhtä suurenmoisella ja ihanalla tavalla tässä siunaamis- ja ennalleenasettamistyössä kuin maailman luomisessakin, niin että psalmistan ennustus täyttyy — ”Sinulla on nuoruutesi kaste [tuoreus, voima].” — Ps. 110:3, engl. Raamattu

Kuunnelkaa Herramme sanoja Nikodemukselle, joka halusi tietää jotain taivaallisista asioista, mutta jolta evättiin tuo tieto, koska hän ei ollut vielä uskonut maallisiakaan asioita. Selittäessään Nikodeemukselle taivaallisten asioiden tietämystään Herramme sanoi, ”Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen, paitsi hän, joka taivaasta tuli alas, Ihmisenpoika.”¹ Ja hän jatkaa osoittaen Nikodeemukselle, että Jumala on ryhtynyt toimenpiteisiin maailman hyväksi, ettei se hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän. Hän selittää: ”Niin Jumala on maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen [ainosyntyisen] Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” — Joh. 3:13,16

Logoksen, Jumalan luomakunnan alun, jota profeetta Jesaja kutsuu ”Ihmeelliseksi, Neuvonantajaksi, Väkeväksi Jumalaksi, Iankaikkiseksi Isäksi” jne. (Jes. 9:5), löydämme myös Salomon kuvaamana, ja esitettynä nimellä Viisaus, joka kuitenkin sisältää kaikki ne yksityiskohdat, jotka tekevät tämän esityksen sopusointuiseksi evankelista Johanneksen (Joh. 1:1,18) antaman selityksen kanssa, kuten seuraa:

”Herra [Jehova] loi minut töittänsä esikoiseksi, ensimmäiseksi teoistaan, ennen aikojen alkua. Iankaikkisuudesta minä olen asetettu olemaan, alusta asti, hamasta maan ikiajoista. Ennenkuin syvyyksiä oli, synnyin minä, ennenkuin oli lähteitä, vedestä rikkaita. Ennenkuin vuoret upotettiin paikoilleen, ennen kukkuloita, synnyin minä, kun hän ei vielä ollut tehnyt maata, ei mantua, ei maanpiirin tomujen alkuakaan. Kun hän taivaat valmisti, olin minä siinä, kun hän veti piirin syvyyden pinnalle, kun hän teki vahvoiksi pilvet korkeudessa, kun syvyyden lähteet saivat voiman, kun hän merelle asetti sen rajat, että vedet eivät kävisi hänen käskynsä yli, kun hän vahvisti maan perustukset, silloin minä hänen sivullansa hoidokkina olin, ihastuksissani oli päivästä päivään, ja leikitsin hänen edessänsä kaikin ajoin.” — Sananl. 8:22-30

Sen lisäksi, mitä olemme tässä maininneet Logoksesta, että hän ei ollut ainoastaan ensimmäinen kaikista Jumalan luomista olennoista, esikoinen, vaan myös hänen ainosyntyinen Poikansa, ja että kaikki muu, mitä on luotu, on tehty hänen kauttansa, löydämme ihanan, vahvistavan esityksen Herramme omissa sanoissa, ”Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti.” Ja taas: ”Näin sanoo ensimmäinen ja viimeinen, joka kuoli ja virkosi elämään.” (Ilm. 1:17,18; 2:8) Muussa merkityksessä ja muulla tavalla ei Herramme voinut olla ensimmäinen ja viimeinen Jumalan luoduista, paitsi siten, että hän on ainoa, jonka Jumala välittömästi oli luonut, synnyttänyt, ja jonka kautta kaikki muu luotiin. Mikä muu käsitystapa tahansa olisi sen tähden väärä ja ristiriidassa ylempänä mainittujen raamatunpaikkojen kanssa.

”Logos tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme.” — Joh. 1:14

Vallitsevana käsityksenä Logoksen lihaan tulemisesta on se, että Jeesuksen inhimillinen ruumis, joka syntyi Mariasta, oli ainoastaan hänen henkiruumiinsa pukuna tai verhoana. Tätä kutsutaan inkarnaatioksi. Me pidämme kuitenkin tätä käsitystä vääränä ja epäraamatullisena. Tämän käsityksen mukaan monet uskovat, että Jeesus oli maallisen elämänsäkin aikana henkiolento, aivan niin kuin sitä ennenkin, paitsi että hän käytti liha-

¹ Sanat, ”joka on taivaassa”, puuttuvat vanhimmista käsikirjoituksista.

ruumista, joka oli syntynyt Mariasta ja joka tunnettiin ihmisenä Kristuksena Jeesuksena, ainoastaan verhona eli välikappaleena, jonka avulla hän voi seurustella ihmisten kanssa samalla lailla kuin enkelit menneinä aikoina olivat ilmestyneet ihmismuodossa Aabrahamille, Lootille, Manoalle ynnä muille (1 Moos. 18:1,2; 19:1; Tuom. 13:9-11,16) Tämän väärän käsityksen perusteella on syntynyt monta sekavaa ja epäraamatullista käsitystä Jeesuksen elämän ja kuoleman yhteydessä olevista tapahtumista; esim. tämä teoria otaksuu, että Herramme väsymys ei ollut todellista, vaan teeskenneltyä, koska hän ei henkiolentona voinut tuntea väsymystä. Tämä oppi edellyttää vielä, että Herramme rukouksetkin olivat teeskenneltyjä, koska hän tämän opin mukaan oli itse Jumala, ja rukoileminen olisi ollut hänen itsensä rukoilemista; ja väitetään, että hän rukoili ainoastaan muodon vuoksi tehdäkseen vaikutuksen opetuslapsiin ja muihin, jotka olivat hänen ympärillään. Samoin oli myös hänen kuolemansa laita; niiden, jotka omaksuvat tämän käsityskannan, täytyy olettaa, että hänen kuolemansa oli vain näennäinen kuolema, sillä Isä Jumala, joksi he Jeesusta sanovat, elää ”iankaikkisesta iankaikkiseen” eikä voi koskaan kuolla. Silloin olisi myös hänen kärsimyksensä ristillä ja tuskanhuutonsa ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit” täytynyt tapahtua vain muodon vuoksi, liikuttaakseen läsnä olevia näkijöitä ja kuulijoita. Tämän teorian johdonmukainen väite on, ettei mitään todellista kuolemaa meidän syntiemme tähden ole tapahtunut, vaan ainoastaan näennäinen kuolema, vaikuttava tehokeino, dramaattinen show, filmiesitys, hyvää tarkoittava petos – jolla vaikutettaisiin suotuisasti ihmisten sympatioihin ja tunteisiin.

Kaikki tämän näkökannan johtopäätökset ovat vääriä ja ovat jyrkässä ristiriidassa Jumalan sanan ilmoittaman totuuden kanssa. Raamattu ei missään julista, että meidän Herramme otti lihallisen ruumiin ainoastaan henkisen ruumiin peitoksi, kuten enkelit joskus muinoin tekivät, vaan että hän todellisesti jätti henkisen luontonsa, ”hän tyhjensi itsensä” eli pani pois sen luonnon, mikä hänellä oli ennen ihmiseksi tuloaan, ja todella otti meidän luontomme, niin kuin yllä oleva tekstimme selittää, ”Logos tuli lihaksi.” Tässä ei ollut mitään petosta, ei mitään vääryyttä. Hän ei alentanut itseään ainoastaan näennäisesti, niin että hän olisi todellisuudessa säilyttänyt voimansa ja kunniansa; eikä hän vain näennäisesti tullut köyhäksi meidän tähtemme, niin että hän todellisuudessa olisi ollut rikas säilyttäen korkean henkiluontonsa koko ajan, eikä hän pukeutunut ylleen ainoastaan palvelijan vaatteita tai pukua. Ei, vaan hän tuli todella ihmiseksi – ”ihmiseksi Kristukseksi Jeesukseksi, joka antoi itsensä lunnaksi kaikkien edestä.” – 1 Tim. 2:5

Tuonnempana, kun lähemmin tarkastamme hänen työnsä lunastuspiirrettä, näemme, että oli aivan välttämätöntä, että hän oli ihminen – ei enempää eikä vähempää kuin täydellinen ihminen – koska ihminen oli tehnyt syntiä, ja tämä ihminen piti lunastaa; ja jumalan laki vaati, että ihmisen elämän piti maksaa lunastushinta toisen ihmisen elämästä. ”Koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myös kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta.” (1 Kor. 15:21) Älköön kukaan ymmärtäkö meidän tarkoittavan tällä, että Lunastajamme tuli sellaiseksi ihmiseksi kuin me, jotka olemme täynnä perittyjä epätäydellisyyksiä ja tahroja. Ei, aivan päinvastoin; Jumalan sana sanoo meille, että hän oli ”pyhä, viaton, syntisistä eroitettu.” – Hebr. 7:26,28; Luuk. 1:35

Tämä hänen eroavaisuutensa syntisistä on monelle hyvin vaikea paikka. Kuinka hän voi olla ihminen ja olla kuitenkin vapaa peritystä turmeluksesta, joka vaivaa koko ihmis-

sukua? Toivomme voivamme selvästi nähdä, kuinka tämä oli mahdollista, ja miten se Jumalan suunnitelman mukaan myös on tapahtunut; mutta ensin on välttämätöntä, että me saamme oikein selvän käsityksen siitä, että epätäydellinen ihminen, turmeltunut ihminen, joka perinnöllisyyden kautta oli osa Aadamin ruumiista ja jonka elämä siten oli osa hänen elämästään niin kuin meidänkin on, ei olisi voinut olla lunastajamme. Maailmassa oli syntisiä ihmisiä yllin kyllin, ettei Jumalan olisi tarvinnut lähettää Poikaansa ja tehdä häntäkin syntiseksi ihmiseksi. Näiden epätäydellisten ihmisten joukossa olisi ollut monta, jotka olisivat halulla uhranneet elämänsä täyttäkseen Jumalan tahdon. Tämän todistaa täydelleen kertomus Hebrealaisten 11. luvussa, jossa selvästi osoitetaan, että monet eivät pitäneet elämäänsä liian kalliina saadakseen osoittaa uskollisuuttaan Herraa kohtaan. Mutta ei tarvittu ainoastaan uhria syntien edestä; jotta syntisen velka tulisi maksetuksi, vaan tarvittiin synnitön uhri. Ja koska ”kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla”, ja koska ”ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan”, niin tästä seuraa, niin kuin Raamattu sanoo, ”Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä hänestä Jumalalle sovitusta maksaa.” (Room. 3:10,23; Ps. 49:8) Sen tähden, kun Herra näki, ettei ollut ketään ihmistä, joka olisi ollut kelvoinen lunastamaan maailman, hän antoi tämän tehtävän sellaiselle, joka on voimallinen auttamaan — täydellisesti kykenevä vapahtamaan kaikki ne, jotka haluavat tulla hänen kauttansa Isän tykö. — Ps. 89:20; Jes. 63:1; 59:16; Hebr. 7:25

Seuraavassa tahdomme pyrkiä, jos suinkin on mahdollista, saamaan selvän käsityksen siitä, millä tavalla Herramme Jeesus voi ottaa meidän luontomme ja tulla äitinsä Marian kautta ihmissuvun jäseniksi, tulematta silti missään määrin sen turmeluksesta osalliseksi, perimättä sen syntitahroja ja olematta silti sen kuolemantuomion alaisena. Jos hän jollakin tavoin olisi ollut jossain määrin osallinen Aadamin elämästä, hän olisi ollut myös osallinen Aadamin kuolemantuomiosta; ja jos hän olisi ollut epätäydellinen ja kuolemantuomion alainen, hänellä ei olisi ollut antaa elämän oikeuksia lunastushinnaksi, jolla voisi ostaa vapaaksi isä Aadamin ja hänen jälkeläisensä Jumalan oikeuden langettamasta kuolemantuomiosta. Me koetamme tutkia tätä kysymystä ensi luvussa. Toivomme voivamme todistaa, ettei Herramme millään tavalla eikä missään määrin tullut synnin tai epätäydellisyyden saastuttamaksi äitinsä kautta.